

Καὶ ἡ παγωνιὰ αὐτὴ αἰσθάνομαι ὅτι μ' ἔξαντλεῖ... μ' ἔξαντλεῖ... μοῦ ἀραιώνει τὸν παλμό, μοῦ ἀφαιρεῖ τὴν δύναμι...

Ἄλλ' ὁ πόθος νὰ ζωντανέψω τὸν πεθαμένο κόσμο καὶ νὰ φέρω σὲ φῶς τὸ ὄνειρό μου, μὲ συγκρατεῖ ἀκόμη.

Καὶ λέγω γιὰ τελευταία φορά:

— Ἄσ πετάξω ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ, ἃς μιλήσω τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἃς κάρω τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον.

“Τσερα ἀπὸ ἀγῶνα καὶ πάλη φρικτή, φθάνω ὥς ἐκεῖ.

Πνιγηρὰ καὶ ἀπαισίᾳ ἡ ἀτμόσφαιρα μοῦ ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοή, ἀλλ' ἐγὼ ἀντέχω ἀκόμα. ‘Ομιλῶ... Μὰ μόλις ἀνοίγω τὸ στόμα μου, κάποια σκιὰ βαρειὰ σὰ μολύβι πέφτει ἐπάνω μου, καὶ μὲ γκρεμίζει στὴν πρώτη μου θέσι... .

Ἐξαντλήθηκα πειά...

Μὰ ποῦ εἴμαι; σὲ ποιὸν κόσμο ἐμβῆκα μέσα, σὲ ποιὸν κόσμο ἀχάριστο, ποῦ καμμιὰ καλωσύνη μου καὶ καμμιά μου θυσία δὲν μπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ;

Μήπως σὲ κόσμο ποῦ βασιλεύει τὸ κακό, καὶ τὸ καλὸ παραγνωρίζεται;

Μήπως σὲ κόσμο, ποῦ δικαιοσύνη του εἶνε τὸ ράπισμα καὶ ἔγκλημα τὸ φίλι;

Τελευταία δύναμι παίρνω, καὶ πετῶ καὶ φεύγω ἀπὸ τὸν κόσμο ἐκεῖνο μὲ τρόμο...

Ω φρίκη! ‘Ο κόσμος ποῦ ὠνειρεύτηκα ν' ἀναστήσω μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς Ψυχῆς μου καὶ μ' ἔξήντλησε μέχρι θανάτου, ήταν μέσα 'σ ἑνα ἀνθρώπινο κρανίο! ...

‘Αθηνα, 1906.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΟΙ

— Αλήθεια, μάνα, βγαίνουνε τὴ νύχτα οἱ βρυκολάκοι

Καὶ παίρνουν τὰ παιδιά;

— Πέρνουνε τὰ κακὰ παιδιά σ' εἰσαι καλὸ παιδάκι...

Χριστός καὶ Παναγιά!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ